

holde det Samme, som her indvendes mod vore Bestræbelser, for at tilvejebringe ikke ved noget direkte Indgreb i nogenformhelt Besiddelse, men ved den offentlige Myndighed en Adkomst for den Paagjældende til at forskaffe sig et lille Stykke Land, som man forskaffer sig et lille Stykke Land til en offentlig Landevei. Det ærede Medlem fra Kjøbenhavn kastede meget Brag paa, at jeg havde anseet det for vanskeligt at skaffe et Stykke Jord, som var 20 Alen langt og 20 Alen bredt, men skaf først et Stykke Jord 20 Alen langt og 20 Alen bredt, og jeg skal ikke kaste Brag derpaa; det skal være til 3 trængende Familier. Han beskyldte mig for, at jeg, for at bringe denne Sag frem og for at skaffe den Indgang, havde brugt en eenstidig Overdrivelse. Han sagde: det kan være, at der findes et enkelt saadant Tilfælde, men mange kunde der ikke findes, jaaledes at derfor behøves nogen særlig Lovgivning. Men var det saa, da spørger jeg, hvorfor er den Lov bleven til, hvortil dette Forslag er et yderligere Tillæg. Var der dengang en Nødvendighed derfor, er det da siden blevet mindre nødvendigt at skaffe denne Lov sin sande Betydning? Nu sagde vel det samme ærede Medlem: Ja, men denne Lov er mere end tilstrækkelig; og den ærede Indenrigsminister har jo sagt ved en tidligere Behandling, at han haabede ganske vist, at han skulde kunne skaffe den til at faae sin fulde Betydning. Den samme ærede Taler mindede os ogsaa om, at den ærede Indenrigsminister engang havde ladet sig forstaae med, at han nok skulde give saadanne Oplysninger om Lovens Betydning til Amtmændene og vedkommende Øvrigheder, at de skulde sætte den saaledes i Kraft, at disse Tillægsbestemmelser ikke behøvedes, men jeg har ikke hørt, at den ærede Indenrigsminister har gjort noget Saadant. Det forekommer mig tværtimod, som om han har sagt, at han ikke troede, at det behøvedes, saalænge der i saa Henseende ikke kom noget Spørgsmaal til ham eller noget Forlangende, og jeg maa, oprigtigt talt, tilstaae, at jeg troer, han har Ret deri; thi saavel han som de ærede Amtmænd og Øvrigheder, som gjøre sig god Glid for at skaffe denne Lov den tilstrækkelige Betydning, maa vist allerede have følt, at de befindende sig lige-

overfor Magter, som have en alt for lang Bane til i denne Retning at trodsse den offentlige Myndighed, til at de skulde kunne sætte den saaledes igjennem. Jeg har siden den Tid seet flere Exempler paa, at det knap har været muligt for en Amtmand at skaffe Huusly for een Huusvild eller rettere sagt til to, som befandt sig netop i det her foreliggende Tilfælde, saaledes at de saa at sige maatte dele Leilighed sammen, skjøndt de begge vare fuldt vel istand til at betale for sig; og jeg har siden den Tid seet nogle og tyve Beslagelser fra Mænd, som den samme Skjæbne forestaar, som ret vel vide, at de meget snart ville være udsagte af de Huse, hvori de boe, eller tildeels ere udsagte af dem, fordi de ikke mere kunne og ikke mere ville være Ugedagsmænd. Og disse Mænd vilde inden ganske føie Tid befindende sig netop i samme Stilling, og Amtmændene vilde ligeoverfor dem, naar de ikke faae en forøget Adkomst til at sætte Lovens Bestemmelser i Udøvelse, ikke kunne gjøre mere for dem, end der er gjort i dette enkelte Tilfælde, som jeg her har nævnt. Det er meget rigtigt, hvad der er blevet bemærket, at den Berettigelse for Communerne til at opsøge Huse i fornødent Tilfælde, hvor Trang var dertil, ikke er ny; men fordi den er gammel og i en lang Tid ikke har været benyttet, skulde vi derfor faae mere Tillid til, at den for Fremtiden vil blive benyttet, naar man ikke skaffer en lettet Afgang til at kunne benytte den. Jeg holder mig fuld overbevist om, saalænge indtil jeg i Gjerningen faaer noget Andet at see, at, naar vi ikke skaffe en lettet Adkomst for Sogneforstanderskaberne til at faae Jord, saa vilde vi endnu i lang Tid komme til at see, at de Anordninger i denne Retning, som ere gamle, ikke blive sætte i Udøvelse, ligesaalidt som de, der ere nye. Man siger, at denne Udtalelse, eller rettere den Udtalelse, som ligger til Grund for Lovforslaget, at den viser en Mistillid til Communerne Bestyrelse. Jeg vil nu paa ingen Maade have, at dette maa forståes som nogenformhelt Mistillid til de enkelte Mænd, som ere i Communeraadet eller i Communebestyrelserne; men, naar man tager det i sin Heelhed, saa vil jeg ikke nægte, at jeg har den samme Mistillid til Communerne ligeoverfor Forholdsregler af denne Art, som